

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmvla Caietani

Cajetan, Thomas

Antverpiae, 1575

Absolutio peccatorum sacramentum pœnitentiæ concernentium debet esse formalis, & hoc ex parte ta[m] absoluentis, quàm absoluendi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41716

Aborsus. 1
PECCATORVM
SVMMLA THOMAE
de Vio. Caietani Cardinalis
sancti Xisti.

*Aborsus diuersi mode committi dicitur, &
quam pœnam inducat.*

Aborsus voluntarius est peccatũ homicidii: perfecti quidẽ, si fœtus erat animatus: anima rationali. Et incurritur propterea irregularitas: quia occiditur tunc qui verè est homo. Imperfecti verò, si fœtus adhuc non erat animatus anima rationali: quia tunc occiditur homo: non qui est, sed qui generabatur, qui nõ est adhuc actualiter homo. Et est peccatum mortale: quia quantum in se est, ad hoc tendit vt tollat vitam hominis iam inchoatam. Non tamen incurritur irregularitas homicidii, quia non est adhuc actualiter homo qui occiditur.

Absolutio peccatorum sacramentum pœnitentiæ concernentium debet esse formalis, & hoc ex parte tã absoluentis, quàm abso uendi.

Absolutio à peccatis quæ in sacramento pœnitentiæ fit, est forma sacramenti pœnitentiæ. Et confitit (vt in Concilio Floren. sub Eugenio quarto legitur) in his verbis, Ego te absoluo. Ait enim forma huius

A

huius

2 Absolut. ex parte formæ.

huius sacramenti, sunt verba absolutionis, quæ sacerdos profert quum dicit, Ego te absoluo.

Vbi circa necessitatem scito non esse de necessitate formæ illud pronomen, ego: sicut etiam non est de necessitate in forma baptisimi: quoniam subintelligitur in ly absoluo.

Et licet ad formam absolutionis sufficiat dicere, Absoluo te: decet tamen quadam antecedentia & consequentia apponere dicendo, Dominus noster Iesus Christus te absoluat: & ego autoritate ipsius te absoluo à peccatis tuis, in nomine Patris & Filii, & Spiritus sancti. Amen. *Pa* lio Domini nostri Iesu Christi, & merita beatæ Mariæ semper Virginis, & omnium sanctorum, & quicquid boni feceris, & mali sustinueris, sint tibi, in remissionem peccatorum tuorum, in augmentum gratiæ, & præmium vitæ æternæ. Amen.

Circa mutationem scito, quod si mutatio fieret, ita quod loco pronominis te, poneretur pronomen vos, causa honoris (putà si audiens confessionem Episcopi vel Regis, dicat, Ego absoluo vos: & similiter si Episcopus assuetus loqui in numero plurali in prima persona, audiens confessionem alicuius diceret, Nos absoluimus te) in utroque casu & similibus non fit sine peccato huiusmodi mutatio: quia receditur à verbis per Ecclesiam determinatis in forma huius sacramenti. Absolutio tamen facta tenet, quoniam ex accommodatione vsus idem significatur per huiusmodi verba, quod significatur per formam sacramenti, Absoluo te.

Circa appositionem conditionalem, aduerte tripliciter posse conditionaliter proferri formam absolutionis. Primò, respectu conditionis præteritæ: ut si confessor dubitat se protulisse verba absolutionis, & dicat, Si non es absolutus, ego absoluo te. Et huiusmodi

Absolut. ex parte formæ. 3

modi conditionalis absolutio in casu dubii ex suo genere non est illicita: sicut nec baptismus in dubio sic datus, illicitus est. Secundo referendo ad conditionem futuram, putà si diceret confessor, Si restitueris, aut si feceris talem pœnitentiam, aut aliquid huiusmodi, absoluo te. Et huiusmodi conditionalis absolutio cum intentione præcisa nil aliud faciendi, nisi quod dicit, nil valet: quia non est in potestate, confessoris ministrantis sacramentum conferre nunc sacramentum, & suspendere illius effectum in aliud tempus implenda conditionis. Sacrilegus ergo est abusus istæ formæ sacramentalis: fit enim iniuria sacramento, dum perficitur modo excludente fructum sacramenti ex indebita intentione ministrantis. Et eadem ratione non potest sacramentalis absolutio impendi sub ratihabitione: quoniam quod sub ratihabitionis spectat, quamvis voce tunc fiat, re tamen ut pendens fit, ita ut possit & ratificari & irritari. Constat autem non esse in potestate absolventis conferre nunc sacramentum, & suspendere effectum illius in tempus futuræ ratificationis, & exponere discrimini, ut nullum sit si irritetur.

Tertio, si referatur ad conditionem præsentem, putà si verè promittis restituere, aut præsentare te superiori, absoluo te. Et huiusmodi conditionalis absolutio cum præcisa similiter intentione si fiat, facta tenet, stante tunc conditione. Errat tamen sacerdos sic faciēs, quia præsumit sub forma dubia tradere quod Christus mandavit sub forma certa ministrari. De nullo enim magis debet curare absolvens, quam de contritione & satisf. ctione pœnitentis: & tamen Ecclesia absque conditione aliqua credit pœnitenti dicenti se contritum, & habere propositum satisfaciendi, & absolutionis beneficium in partitur absque conditionalis nota. Unde determinanda est huiusmodi

4 Absol. ex parte absol.

Superstitio ab Ecclesia Dei, in tantum quòd si alicui commissa sit à superiori potestas absoluendi à casibus, reseruatìs sub aliqua conditione (putà, concedo tibi facultatem absoluendi ab homicidio, si absoluendus fecerit talem pœnitentiam, putà peregrinationis, aut tantæ eleëmofynæ &c.) debet confessor non conditionaliter, sed simpliciter & absolutè, absoluere pœnitentem præceptantem talem pœnitentiam, quia nulla commissio potest alterare formam sacramenti.

Circa reiterationè absolutionis nota quòd potest iterari super omnino eadem peccata, sed non potest iterari super omnino eandem confessionè quia super eandem materia n proximam nullius sacramenti forma iterabilis est sine injuria sacramenti: quia ipsa iteratio attestatur insufficientiæ prioris formæ: si enim prima ut sufficiens haberetur, non iteraretur. Ac per hoc quum cõfessio teneat locum proximum materiæ in sacramento pœnitentiæ (ut in eodè Concilio Florentino habetur) nisi multiplicetur confessio, non potest multiplicari absolutio. Et quia potest homines plures confiteri eadem peccata, potest quoque plures ab eis absolui.

Absolutio pœnitentiæ plura ex parte absoluentis presupponit, quibus deficientibus inanis efficitur.

Absolutio à peccatis ex parte absoluentis, exigit ut absolvens minister sit sacramenti pœnitentiæ, ac per hoc sit sacerdos habens autoritatem absoluendi, vel ordinariam, vel ex commissione superioris: ut in eodem Florët. Concil. sub Eugenio quarto habetur.

Vbi circa necessitatem aduerte non sufficere ad ministrandum sacramentum pœnitentiæ esse sacerdotem, sed ultra sacerdotalem potestatem requiri autoritatem aliam. Et hoc est quod communiter dici soles